

EEN PIANO EN DRIE TRAPPEN

‘Wanneer mogen we weten waarom we hier lopen?’ vroeg Jan Prins met een zuinige stem.

‘Als we in de buurt van de Diezerstraat zijn.’ Arie Roos schudde met zijn schouders om zijn spieren los te maken en keek naar de lucht. ‘Ga er eens uit, jongen, zei ze. Het is de eerste mooie dag van het jaar. Het wordt tijd dat er kleur rond je sproeten komt.’

‘Neem Jan mee, zei je moeder dat ook?’

‘Zelfs Bob,’ zei Arie weemoedig. ‘We moesten alle drie naar Zwolle, maar Bob zei met bliksemsnelheid dat hij opdracht had om een goede bed & breakfast te zoeken. Voor een tante, of een nicht van een tante, of de buurvrouw van een achternicht van een mogelijke tante. Bob was daar niet duidelijk over, maar hij grijsde als een wolf toen hij een tram in sprong.’

‘Het was wel een b&b in Amsterdam?’

‘Of Utrecht, misschien Den Haag, in elk geval ver van hier.’

Jan volgde een vliegtuig dat een condensstreep door de blauwe lucht trok en mompelde: ‘Bob mist een mooie contrail.’

Arie stond met een ruk stil. ‘Een wát.’

‘Contrail, samenvoeging van condensation en trail, condensatie en spoor.’ Jan maakte een afwerend gebaar.

‘Laat maar, dikke. Ik dacht aan Bob en deed dat bijna automatisch in het Engels. Weten we waarom hij niet

mee wilde? Omdat hij niets zag in verzoeken van jouw moeder?’

Arie schudde langzaam het hoofd. ‘Meer uit dwarsigheid als je het mij vraagt. Hij is gebeld door Melchior Stayer met de mededeling dat pa en ma hem een keer thuis verwachten. Voor de zomer in elk geval.’

Jan spreidde zijn armen. ‘Het is net lente, man. Hij heeft nog meer dan twee maanden om een uitvlucht te bedenken als hij niet wil. Als dat al een reden is om dwars te zijn.’

‘Het is meer omdat zijn ma hem niet zelf belde. Of pa natuurlijk. Hij zei iets als: dat beginnen ze dus ook al uit te besteden. Om een of andere reden zat het hem niet lekker.’

‘Zou jij je druk maken als je aan de andere kant van de wereld was en je ouders lieten iemand bellen die je nauwelijks kent om te zeggen dat je terug moet?’

Arie tuitte zijn lippen. ‘Ik weet het niet,’ zei hij na een poosje. ‘Misschien. Het hangt van de toon af. Jij wordt zo vaak gebeld door Marianne dat je niet beter weet, maar als die haar zuster het werk laat opknappen, hoe zou jij dan reageren?’

‘Doet ze niet,’ zei Jan meteen. ‘Ze piekert er niet over. Ze vindt het veel te leuk om me te bellen. Lekker bars, als mijn vader het vraagt. Dan hoor ik haar plezier hebben.’ Hij wees. ‘De Diezerstraat is vlakbij. Wordt het geen tijd dat je moeder uitlegt waarom de zon die door de uitlaatgassen van Zwolle schijnt, gezonder voor ons is

dan de zon in Amsterdam?’

‘Ze hebben hier fijnere gassen,’ mompelde Arie terwijl hij zijn telefoon pakte.

Hij stond rechtop met zijn hoofd nog steeds een tikkeltje naar de lucht gekeerd,